

IN MEMORIAM

PROF. Dr. CHARLES GODON.

Uit Parijs bereikte ons het droeve bericht van het overlijden op 21 Mei van Dr. Charles Godon. Coll. M. de Boer, schrijft ons daarover:

Niet geheel onvoorbereid trof ons de mare van het overlijden van deze, in ons beroep, alom bekende figuur. Wie onzer in September 1921 dezen enthousiasten strijder van voorheen nog ontmoet heeft in den Haag, kon merken, dat het uitraakte met die zich telkens herhalende opbruisingen van temperament in zijne redevoeringen en discussiën. Godon was een zeer goed spreker, welk voorrecht hem van groote waarde is geweest als strijdmiddel, want strijden, dat mocht hij en dat deed hij met al zijne gaven. En daarbij ging het om de „odontologie”; die moest naar boven. In zijne jeugd begon hij aan die taak, toen nog de tandheekunde in Frankrijk een „vrij” vak was en in 1880 zag hij zijn streven bekroond met de oprichting van de Ecole Dentaire de Paris, waarvan hij directeur werd. Hij bereikte hiermede, dat de tandarts nu eene wetenschappelijke opleiding kreeg en de uitoefening der tandheekunde voortaan gebonden was aan een officieel erkend diploma. Onvermoeid bleef hij voortwerken aan verbeteringen op gebied van onderwijs en wetgeving. Zoo is de waardeering van heden voor de tandheekunde en hare beoefenaren in Frankrijk grootendeels aan hem te danken.

In het belang zijner positie als hoofd van het onderwijs en om zelf te kunnen beoordeelen hoe ver het leerprogram voor den a.s. tandarts moest indringen in de medische wetenschap-

pen, heeft hij op lateren leeftijd nog het diploma in de medicijnen behaald, waardoor hij sterker kwam te staan in den strijd tegen de stomatologen. Hierin werd hij bijgestaan o.a. door Sauvez, Martinier en Roy, maar hij was de felste en de reactie van de andere zijde kwam dan ook vooral neer op hem, die altijd op de bres stond ter verdediging van het goed recht der „odontologie”.

Mogen wij zeggen, dat hij zich met de „Ecole Dentaire de Paris” een monument gesticht heeft, dan is als tweede als zoodanig te beschouwen het tijdschrift „L’Odontologie”, dat hij in 1881 oprichtte met Paul Dubois, wien hij bij den dood van deze in 1896 als redacteur opvolgde. Erf verder zal de naam Godon verbonden blijven aan het „vereenigingsleven”, dat met „school” en „pers” ons geheele gebied omvat.

Hij was voor de Fransche collega’s eene groote stuwkracht en een organisator van congressen, nationale zoowel als internationale. Sedert 1893 was zijn huis het middelpunt van internationaal verkeer in onze professie. Toen er ter gelegenheid van de Wereldtentoonstelling van 1900 te Parijs ook een internationaal tandheelkundig congres zou worden gehouden, werd hij aan het hoofd geplaatst van de commissie tot organisatie en daarna benoemd tot voorzitter van het congres, in welks slotzitting zijn geesteskind geboren werd: la Fédération Dentaire Internationale. Den volgenden dag werd de Conseil Exécutif gekozen: Godon-voorzitter.

Op internationaal gebied is dit eene schepping, waarvan wij heden misschien nog niet de volle waarde kunnen schatten, maar na haar ruim 20-jarig bestaan, waarvan zij helaas een 8-tal jaren non-actief was, hebben wij allen grond om onze groote erkentelijkheid uit te spreken aan het graf van Godon. En zulke stemmen zal men thans over den geheelen aardbol hooren, waar tandheelkundigen georganiseerd zijn, want al zulke oorden zijn schakels in het internationaal verband.

Van Godon’s gaven en kennis vinden we de vruchten meer op het gebied der praktische en sociale tandheelkunde dan op dat der wetenschap en wij plaatsen ook dáár zijne beide

meest bekende geschriften „L'Ecole Dentaire de Paris, son action et son avenir” en zijn „Manuel”.

De F.D.I. bekroonde hem met den „Miller-prijs”, de „University of Pennsylvania” verleende hem ter gelegenheid van de opening van „Thomas Evans Museum and Dental Institute” (1915) den eere-titel „Doctor of Science”, en de Fransche regeering versierde eens zijne borst met het eere-teeken der „Instruction Publique”.

Geen wonder, dat ook het Nederlandsch Tandheelkundig Genootschap trotsch was hem één zijner eere-leden te kunnen noemen.”

Wij willen aan het bovenstaande nog toevoegen, dat Dr. Godon's ruime opvattingen juist de laatste jaren nog van grooten invloed geweest zijn voor de hervatting van het werk van de F. D. I.

In November 1920, toen ter gelegenheid van het feest van de quarantenaire van de Ecole Dentaire verschillende buitenlanders te Parijs bijeen waren, was hij een dergenen die met de neutralen het sterkst aandrongen op het herstel der betrekkingen van voor den oorlog. In den Haag in September 1921, stond hij als aanvoerder der Franschen eveneens krachtig dit standpunt voor en in November van hetzelfde jaar hoorden wij hem in Brussel in een tafelrede datzelfde nog eens enthousiast herhalen. Ook aan de wetenschappelijke vergadering daar, nam hij nog actief deel.

Daarna ging zijn gezondheidstoestand steeds meer achteruit, in 1922 ontbrak hij om die reden te Madrid voor het eerst op het appèl der bijeenkomsten van de F. D. I. en in begin Mei vernamen wij reeds te Parijs dat zijn toestand hopeloos was.

En zoo is dan de man heengegaan, die in Frankrijk algemeen werd aangeduid als „notre vénére maître” en wien ook buiten de grenzen van zijn land alom de grootste achting werd toegedragen.

Een telegrafisch verzoek, om namens de Hollandsche professie een krans te leggen op zijn graf, bereikte Parijs te laat. Wij vernemen echter dat in Augustus, tijdens de bijeenkomst der F. D. I. een „manifestation solennelle” te zijner eere zal plaats vinden, waarbij ongetwijfeld ook Holland niet ontbreken zal.

CH. F. L. NORD.

ETAT DES SERVICES DE M. GODON
(Charles-Edouard) Né à Paris le 12 Septembre 1854.

Titres Universit.	}	Docteur en Médecine et chirurgien-dentiste de la Faculté de Médecine de Paris (1894—1900).
Titres Dentaires	}	Auteur du projet de fondation de l'Ecole dentaire de Paris (1879) et de la Société d'Odontologie de Paris (1880).
Titres D'Ensei- gnement.	}	Directeur de l'Ecole dentaire de Paris, Professeur à l'Ecole dentaire de Paris, Directeur de l'Odontologie (Revue bi-mensuelle) (1896).
Titres Scolaires	}	Président de la Société d'Odontologie, Membre du Conseil d'Administration de la Société de l'Ecole et du Dispensaire dentaires de Paris depuis la fondation (1880—1911). Membre du Corps enseignant depuis 1881, successivement comme Chef de clinique, professeur suppléant et professeur titulaire de clinique. Docteur en chirurgie dentaire de l'Université de Laval à Montréal (Canada). Docteur ès-sciences honoraire de l'Université de Pensylvanie (1915).
Titres scientif.	}	Secrétaire du 1 ^e Congrès dentaire international Paris (1889). Vice-Président du Congrès dentaire international de Chicago (1893). Président honoraire du 2 ^e Congrès dentaire national de Nancy (1896). Président honoraire du 3 ^e Congrès dentaire national Paris (1897). Auteur d'un projet d'organisation de services dentaires pour les enfants des Ecoles communales de la Ville de Paris, adopté par le Conseil Municipal (1886). Président du Congrès dentaire international de Paris (1900). Président et Président d'honneur de la Fédération dentaire internationale (1900—1911). Fondateur et Président de la section d'Odontologie de l'Association Française pour l'avancement des sciences (1901).

- Auteur de nombreux rapports, publications et communications scientifiques dans *l'Odontologie*, *La Revue Internationale d'Odontologie*, *Le Bulletin Médical*, *La Revue de Déontologie*, *The Dental Cosmos*. Auteur en collaboration du Code du Chirurgien-dentiste.
- Auteur en collaboration du Manuel du Chirurgien-dentiste (10 Volumes, 3e édition).
- Auteur de *l'évolution de l'art dentaire*.
- Membre de nombreuses sociétés dentaires étrangères scientifiques et philanthropiques.
- Membre honoraire de la British Dental Association (1906).
- Membre honoraire de l'Association des dentistes Danois (1902).
- Membre honoraire de la Société des médecins dentistes de Suède (1900).
- Titres Scientif. } Auteur du rapport au Recteur de l'Académie de Paris sur les réformes à apporter aux conditions d'enseignement et d'examen des chirurgiens-dentistes et d'une manière générale sur la situation faite aux Ecoles dentaires libres (1904).
- Président honoraire du Congrès dentaire international de St. Louis (1904).
- Président d'honneur de l'Association générale syndicale des dentistes de France.
- Titulaire du prix de la Fédération dentaire internationale Prix Millr (Stockholm 1912).
- Président d'honneur de la section d'Odontologie de l'Association Française pour l'avancement des sciences au Congrès de Tunis.
- Vice-Président du Congrès d'hygiène scolaire Paris 1910.
- Membre du Conseil d'Administration de l'Association française pour l'avancement des sciences.
- Président du Congrès dentaire inter-alliés tenu à Paris en Nov. 1916.
- Délégué du Ministère du Commerce au Congrès dentaire international de Chicago (1893).
- Chargé de mission aux Etats-Unis (1893) par le Ministère de l'Instruction publique.
- Examinateur pour le 3e examen de chirurgien-dentiste 1e session à la Faculté de Médecine de Paris (1894).
- Titres officiels } Délégué cantonal du 8e Arrondissement et membre de la Commission scolaire.
- Chargé par le Ministre de l'Instruction publique d'un rapport sur le programme de l'examen de validation de stage (1908).
- Maire adjoint du 8e Arrondissement de Paris (1911).
- Directeur de l'Ecole dentaire de Paris.

Distinct.
Honorifiques.

Chevalier de la Légion d'honneur (1899); officier (1921).
 Officier d'Académie (1892).
 Officier de l'Instruction publique (1898).
 Officier du Cambodge.
 Commandeur de l'ordre du Nicham Ifthikar (1914).
 Membre honoraire de l'Institut brésilien d'Odontologie (1900).
 Membre de la Société d'Odontologie des Baléares (1903).
 Membre de la Société des dentistes Norvégiens (1903).
 Membre de la Société Odontologique espagnole (1900).
 Membre associé de l'American Academy of Dental sciences et diverses Sociétés américaines (1902).
 Membre honoraire de la Société Odontologique de St. Paul Brésil (1903).
 Membre honoraire de la Société Odontologique du Chili (1909).
 Membre honoraire de la Société Belge d'Odontologie (1909).
 Professeur honoraire de la 1e Ecole supérieure dentaire de Roumanie (1913).
 Président d'honneur du Comité de secours aux blessés des maxillaires et de la face créé par l'Ecole dentaire de Paris en Août 1914.

CALVIN. S. CASE. †

24 APRIL 1847—16 APRIL 1923

Case werd in 1871 bevorderd tot Doctor of Dental Surgery in 1884 tot Medicinae Doctor. Tot 1893 was hij in de privaattpraktijk, werd toen professor aan de Chicago College of Dental Surgery in Prosthetic Dentistry and Orthodontia tot 1895, waarna hij zich geheel wijdde aan het laatste vak, dat hem in strijd wikkelde met Angle. Zijn vermaardheid hierin ging al spoedig ver buiten Amerika. Door zijne landgenooten wordt hij echter het meest geroemd om de resultaten, die hij bereikt heeft in de mechanische behandeling van het gespleten verhemelte en die „wonderbaarlijk” genoemd werden. Zij gaven hem op dat gebied de eerste plaats. Hij construeerde een self-retaining obturator en gaf dan de patienten zelf les tot dat zij volkomen normaal konden spreken. Daarvoor had hij diepgaande studie der phonetica gemaakt.

Case was een geboren docent, leverde een helder betoog, verlevendigd door geestdrift en, als het er bij te pas kwam, opgehelderd door onfeilbare en vlot getrokken teekeningen op het bord, die voor den strengsten uitgever zóó gefotografeerd konden worden. Zoowel met krijt als met instrumenten was hij artist en die zijne modellen-verzameling zag, ontwaarde den beeldhouwer. Zijne recreatie vond hij in de natuur en in sport, had zelfs naam als biljard-speler en boogschutter (2de prijs nationaal boogschutters-tournoi, Boston, 700 deelnemers); op zijn buitengoed staat een huis door hem zelf gebouwd. Bij zijne collega's stond hij in hoog aanzien.

de B.